

On iki çeyrek / dedektif hikaye

Category: Detektif proza, Kitapçı, Sözler

написано kitapçı | 22 января, 2025

On iki çeyrek / dedektif hikaye ON İKİ ÇEYREK

31 Aralık 2016 sabahı aynı mahallede bulunan dört ayrı evin kapısı aynı zamanlarda çaldı. Kapıların önünde, küçük bir çocuğun içine sığabileceği büyüklükte, özenle paketlenmiş hediye kutuları vardı. Kutunun üzerinde birer isim ve hepsinin yanında aynı not bulunuyordu.

“Gece on ikiyi vurmadan kutuyu aç.”

Bu hediye kutusunun geldiği evlerden ilki dört kişilik bir çekirdek ailenin eviydi ve kutunun üzerindeki isim evin annesine aitti. Kapıyı kendisi açmış olan anne notu okumadan önce bu hediye büyük bir reklam ajansının yönetici yardımcısı olan, başarılı, sosyal ve şanslı kocasına geldiğine emindi. Bu yüzden de kapıdaki hediye koymak için, kocasına gelmiş onlarca hediye ve çocuklarına aldıkları birkaç büyük paketin bulunduğu çam ağacının altında uygun bir yer açtı. Ardından paketi o yere taşımak için kucakladı. Aslında geçmiş yıllarda olduğu gibi kendisine bu paketlerden hiçbir şey çıkmayacağını bildiği için (ve belki kocasını kıskanmayı, ilk aldatılışını öğrendiği evliliklerinin daha cicim aylarında bıraktığı için) bu paketi de incelemeyecek, üzerindeki notu okuma gereği bile duymayacaktı ama o koca paketin kuş gibi hafif olduğunu fark edince, donuk hislerinde bir kıpırdanma hissetti. En son ne zaman bir şeyi merak ettiğini düşündüğü kısa bir sürenin ardından paketdeki nota baktı ve notun üzerinde kendi adını görünce merakı yerini şaşkınlığa bıraktı. Kocasını bunca yıl sonra böyle bir hediye alacak ne yapmış olabilirdi ki? O anda kafasında beliren düşünce dizlerini titretti. Bir aldatmanın karşılığı olamazdı bu hediye çünkü en

son 'aldatma pişmanlığı' hediyesini aldığında evliliklerinin dördüncü yılıydı ve bugüne kadar geçen on yılda yüzlerce kez daha aldatıldığını biliyordu ama kocası artık eskisi gibi pişmanlık duymadığından hediye almayı bırakmıştı. O zaman belki bu kez daha kötü bir durum vardı ortada. Belki konuşkan, hayat dolu, güçlü bir kadına rastlamış ve eve bir daha gelmemeye karar vermişti adam. Kadın, az önce hissettiği heyecan ve şaşkınlıktan çok daha güçlü bir duyguya kapıldı: Korku. Saatin kaç olduğu, kutunun üzerinde ne yazdığı artık onun için önemsizdi. Kırmızı puantiyeli parlak hediye paketini parçalayıp açtı. Yarısı soyulmuş kutunun tepesinden tutup iki eliyle kartonu ayırdı ve içine baktı. Önce kutuyu boş sandı ama sonra dipte duran sarı bir zarfı ve zarfın hemen yanına bantlanmış küçük şişeyi gördü.

Ev Hanımı'nın aldığı paketin aynından almış diğer evde iki kişi yaşıyordu. Evin sakinleri üniversite öğrencileriydi ve aralarından su sızmayan bu iki adam aynı zamanda çocukluk arkadaşlarıydılar. Biri üniversitenin prestijli bölümlerinden birini kazanınca diğeri de onun yanında olabilmek için puanının yettiği herhangi bir bölümü yazıp arkadaşını yalnız bırakmamıştı. O sabah ikiliden haylaz olanı sevgilisiyle yeni yıl alışverişindeyken diğeri kapıya gelen paketi almış ve üzerinde arkadaşının adı yazıyor olmasına rağmen, aramızda sen ben mi var ki, diye düşünerek merak uyandıran dev paketi açıvermişti. Kocaman paketin içinden ufacık bir likör şişesi ve sarı bir zarf çıkınca da iki yudumluk likörü kafaya dikip zarfı arkadaşının masasına bıraktı.

Üçüncü ev epey kalabalıktı. Evin sahipleri, yaşadıkları apartman da dahil, aynı mahalledeki birkaç apartmanın, üç beş iş yerinin ve mahallenin dışındaki geniş arsaların da sahibiydiler. Malın mülkün emek sahibi olan yaşlı çift keyif çatıp son zamanlarının tadına varmak için, bütün haklarını

oğullarına devretmişlerdi. Oğulları da hayırsız bir evlat çıkmamış babasının işlere gösterdiği özeni aynen devam ettirmişti. İş disiplini olan bu oğul her sabah evden çıkarken, iki çocuğunu ve yaşlı anne babasını karısına emanet eder, her birini sevgi ile kucaklar sonra da akşamın geç saatlerine kadar hiç durmadan çalışırdı. Evinde iyi aile adamı olan bu kişiyi bir de çalışanlarından sorsaydınız, her biri önce etrafı kolaçan eder, ardından da biriktirdikleri ne varsa döküverirlerdi size. Bir kere patronları vicdandan yoksun bir adamdı. Hastalık ve bir yakını kaybetmek de dahil hiçbir mazeret için izin vermezdi çalışanlara. Bırakın fazladan izni, haftalık izinleri kullandırmaz, çalışma saatlerinin iki üç saat fazlasını çalıştırmadan bırakmaz, her yapılanı denetler ve hiçbirini beğenmez, daha da beteri beğenmediği her şey için çocuk gibi azarlardı karşısındakini. Yeni yılın kutlanacağı o günü ele alalım mesela. Onunla çalışan kimse izinli değildi o gün ve çoğu da geç vakte kadar çalışacaklardı. Ancak patron o günü evde geçirmeye karar vermişti. Anne babasını, eşini ve çocuklarını erken saatlerde bir alışveriş merkezine bıraktıktan sonra eve gelmiş yıllık kar zarar hesabı yapacağı sesiz bir sabahın heyecanıyla kendisine güzel bir kahve hazırlamış, tam masasına kurulmuştu ki kapı sesini duydu. Tahmin edileceği gibi kapıda puantiyeli, parlak dev bir paket duruyordu ve üzerinde patronun adı yazıyordu. Alıp içeri taşıdı paketi. Hemen üzerindeki notu okudu. Okur okumaz da eşinin televizyonlardan gördüğü saçma sapan şeylere özenmesi sonucu hazırlanmış bir oyun olduğunu düşündü ve öfleye pöfleye paketi açtı. Paketin içindeki sarı zarf onu daha da sinirlendirdi. Şu garip oyunlar, yeni yeni icatlar hayatlarına musallat olmasın diye neredeyse evdeki televizyonu kıracak olmuştu kaç kere. Şimdi de bu oyuna uymazsa yılbaşı zehir olacak, karısı suratını salladıkça evdekiler sorunu anlayacak ve sonunda herkesten azar işiten yine patron olacaktı. Zarfı açtı. İçinde bir yeni yıl kutlaması davetiyesi ve bir de küçük not kağıdı vardı. Davetiyede eski bir fabrikanın adresi verilmişti ve not olarak da gece 00:15 'de mutlaka bu adreste olması tembihlenmişti.

“Zehirlendin. Hayatını kurtarmak istiyorsan, panzehiri iç.” Yazıyordu. Patron yazıyı okuyup kutudan çıkan küçük şişedeki sıvıyı içerken, bu garip oyunun en azından diğer fantezi kurmacalarından daha güzel hazırlanmış olduğunu düşünüp karısını ilk defa takdir etti.

Paketin gönderildiği dördüncü ve son evde genç bir şair oturuyordu. Kendisine şair demeyen bir şairdi bu genç. Şiir yazmayı çocukluğundan beri sevmiştir ve yazdığı şiirleri okuyan herkes ondan çok etkilenmişti ama nasıl şair olunacağını bilmediğinden o da garson olmayı seçmişti. Yaptığı iş karnını doyurmuş faturalarını ödemiş ve bedenini hayatta tutmaya yetmişti ama ruhunu öldürmüştü. Bu büyük içsel yıkımın öncelikli sebebi sevdiği işi yapmıyor olmasıydı. Bir diğer sebebi de herkesin ‘patron’ diye seslendiği çok zengin bir adamın yanında çalışmasıydı. Patron öyle soğuk, vicdansız ve kaba bir adamdı ki sevdiği işi yapan birini bile hayattan soğutabilirdi. İşte şairimiz de bu adamın yanına düştüğü için iki kat şansız olduğunu ispatlamış oluyordu. Şansız Şair, oldukça kibar ve düşünceli bir genç olduğundan Patron’un dikkatini cezbetmiş, belki de onun için daha keyifli bir kurban olmuştu. Kahve dükkanı, diğer onlarca iş yerinin en küçüğü olmasına rağmen sanki özellikle Şair’e eziyet etmek için yapar gibi, en çok vakit geçirdiği yer burasıydı Patron’un. Hem vakit geçiriyor hem müşterilerle hoş sohbet kuruyor hem de Şair’in dünyasını dar ediyordu. O yılbaşı günü de diğer özel günlerde olduğu gibi dükkanda geç saate kadar kalacak bir zavallı gerekiyordu. Tabii ki Patron’un seçimi Şair’den yana olmuştu. Bizimki gecenin geç saatlerine kadar gelen tek tük müşteriye kahve verdi, peçetelere şiir yazdı ve içinden, şansıyla birlikte iş verenine de bildiği küfürleri saydı. En erken gece yarısında dükkanı kapatması gerekiyordu ama bugün onu kimsenin denetlemeyeceğini düşünerek yeni yıla yarım saat kala evine döndü ve kapıda puantiyeli hediye paketini alıp heyecanla evine girdi.

Yeni yılın ilk gününde saat 00.15'i gösterirken, şehrin biraz dışında kalan eskiden silah fabrikası olarak kullanılmış ama sonrasında fabrika sahiplerine küçük geldiği için kapatılıp satışını bekleye bekleye çürümeye yüz tutmuş bir binanın önünde iki araç duruyordu. İçeriden de birbirini orada görmüş olmanın şaşkınlığını yaşayan iki kişinin konuşmaları duyuluyordu.

"Ama nasıl olur hanımefendi, buraya gelmemi isteyen eşimdi? Yani nasıl oluyor da size de buraya gelmenizi söylüyor? Yakın arkadaşı mısınız onun?"

Patron, karşısındaki korkmuş ve şaşkın kadına soru sorarken kendisinin de garip duygular içinde olduğunu ve hatta bu ıssız yerin tüylerini diken diken ettiğini belli etmemeye çalıştı.

"Hayır efendim daha önce de söylediğim gibi bir kutu aldım ve... Yani belki kocam... Hani yaptığı bir şey değildir ama televizyonlarda neler görüyoruz. Yani çocuklarım da babaannelerinde geçirinca bugünü, öyle düşündüm."

Ev Hanımı, zarfın kocasının bir sevgilisinden gelmiş olabileceğini düşünmüştü. Kocasını, çocukları babaannelerine götürürken trafiğe takılıp yeni yıla yolda girmekten korktuğu için eve gece yarısından sonra geleceğini söyleyince şüphelerinin çoğalmıştı. Sonunda kendisine meydan okumak için bu hediye paketini göndermiş olduğunu düşündüğü utanmaz kadınla kocasını burada basmak umudu ile buraya geldiğini anlatmak istedi ama...

"Peki kocamla ilgili değilse, kim bizi buraya çağırdı? Eşinizi bazen kahve dükkanında görürüm o kadar. Adresimi bilmeyi bırakın adımı bildiğini bile düşünmüyorum. Böyle bir tuhaflık yapacak kadar çılgın mıdır?"

Patron'un cevabı duyulmadan dışardan bir araba sesi daha duyuldu. Fabrikadaki ikili, yeni geleni görmek için koşarak

giriş e çıktı lar.

Kapıda duran taksiden inen genci görünce de ikisi birden bağı rdı.

“Senin ne iş in var burada?”

Garson genç, patronunu ve kahve dükkanının müşterilerinden bir kadını terkedilmiş bir fabrikada kendisini beklerken görmeyi umuyor olmazdı ama yine de sakin kalabilmesinin nedeni belki de hayattaki şansına bağı şıklık kazanmış olmasıydı.

“Şey Patron, bir paket vardı...”

“Anladık anladık, kes! Bizim hanım bu daveti nasıl planladı anlamadım, hangi programlarda öğretiyorlar böyle gariplikleri yahu.”

Ev Hanımı lafa girdi.

“Nereden biliyorsunuz hanımınızın hazırladığını? Bu ne tuhaf davetli listesi böyle? Belki başka biri yaptı bu şakayı.”

“Olur mu canım, bu mülk benim aileme ait. Olsa olsa karımdır diyorum.”

0 sırada, kadının titrediğini gören şair lafa girdi.

“Hanımefendi siz çok üşü dü nüz belli ki içeri girelim haydi hasta olacaksınız.”

Dedi ve kadının yanına doğru yürüyerek onu içeri yöneltti. Birkaç adım atmışlardı ki Patron’un sesiyle durdular.

“Baksana taksici camdan bakıp duruyor. Ver herifin parasını da gitsin, zaten aynı apartmandayız ben bırakırım seni.”

“Tabii ki efendim.”

Patron’un ilk defa bir inceliğini görmüş olan Şair buna da şaşırmadı çünkü parayı kendi ödemekten korkan adamın,

yanındaki kadına çaktırmadan nasıl bu konuyu açacağını bilemediğini ve iyilik yapıyor kılıfına sokup üç kuruş vermekten kurtulduğunu düşünüyordu. Aslında Şair, bu taksinin parasını ödemesi gerektiğini, ona kiraladığı kapıcı dairesi için aldığı iki kat kiranın yanında bu yol parasının lafı bile olmayacağını söylemek istedi adama. Ama her zamanki gibi sessiz kaldı ve ikilinin binaya girişlerini izledi.

Üçlü fabrikanın içinde birbirlerine paketi ilk alış anlarını anlatmaya başlamıştı. Zarfın içinde okudukları yazıya kadar her şey birebir aynıydı. Ama konu yazıya gelince Şair cebinden notunu çıkarıp Patron'a verdi. Patron notu okumaya başlamadan fabrikanın dış kapısında büyük bir gürültü duyular ve hemen kapıya çıktılar. Gelen Öğrenci'ydi ve onu bıraktıktan sonra motoruyla uzaklaşan arkadaşına el sallıyordu.

“Genç! Sana da mı davetiye geldi?” diye seslendi Patron.

“Evet, parti ne tarafta? Çok sessiz burası.”

Öğrenci karşısında yaşlı bir adam, hayattan bezmiş gibi görünen bir kadın ve heyecanla titreyen bir yaşıtını görünce, partiye gelme fikrinin çok parlak bir fikir olmadığını anladı. Üçlü durumlarını kısaca özetledikten sonra yeni gelen de onlara kendi hikayesini anlattı ve hep birlikte bu ıssız yerden gitmelerinin daha isabetli olacağına karar vererek arabalara doğru ilerlediler. Kadın Öğrenci'yi, adam da Şair'i arabasına aldı ama ikisini de paniğe sürükleyen bir şey oldu: Arabalar çalışmıyordu. Ev Hanımı'nın telaşla bağırduğu, Şair'in titrediği, Öğrenci'nin küfürler savurduğu bir kargaşanın ardından Patron kükreyerek sessizliği sağladı.

“Telefonlarınızı deneyin! Benimki çalışmıyor. Bu iş şaka olmaktan da sürpriz olmaktan da çok uzak bence.”

Herkes telefonunu baktı ama sinyal bulan olmadı. Kadının aklına Şair'e gelen farklı not kağıdı geldi.

“Şu çocuğun notunu oku bakalım ne diyor, belki bir şeyler

anlaşılır.”

“Benim notumu hiç okumasak daha iyi. Daha çok telaşlanacaksınız çünkü.”

Patron katlanmış kağıdı açıp okumaya başladı.

“Panzehiri içtiysen davetiyedeki adrese de gideceksin demektir. Sen davetliler arasında en dezavantajlı hayatı yaşayan kişi olduğun için, bu davette sana bir avantaj vermek istedim. İstersen bu avantajı kullanıp hayatta kalabilirsin. Aranızdan bir kişi bugünü organize etti ve bu organizasyonun amacı onun dışında kalan üç kişinin öl...”

“Bu nasıl bir şey be, sen mi yazdın lan bunu?”

Patron Şair’in yakasına yapışacakken kadın araya girdi.

“O yazmış olsa niye okutsun bize? Sonunu oku şunun. Bitti mi?”

“Ben yazmadım tabii ki. Biri ölecek diyor hatta hepimiz öleceğiz. O kişiyi bulup öldürmelisin yoksa o hepinizi öldürecek diyor son cümlede. Ya gerçekse?”

“Üçümüz aynı notu aldık sen niye farklı not aldın? Bu işte var bir bokluk!”

“Öyle mi? Peki ya sensen o kişi? Bu fabrika senin, buraya ilk gelen sensin, hem paran çok diye kafayı yemiş bir zengin kaçık olmadığın ne malum?”

Öğrenci bunları söylerken Patron’un üzerine yürür gibi yaptı ama bu sefer titrek Şair sesini yükselterek lafa karıştı.

“Bence bunların hepsi saçmalık, hiçbirimiz katil falan değiliz. Belki katil biz öyle düşünelim de birbirimizi yiyelim istiyor. Notu size okuyacağım belliydi onun için. Bizi tanıyan biri olabilir. Çok film izlerim ben, biliyorum böyle şeyleri. Önemli olan ...”

“Peki sana ne demeli?”

Ev hanımı Öğrenci'ye şüphe ederek bakıyordu.

“Ne olmuş bana?”

“Paketlerde adı yazmayan sadece senmişsin. Adın yazmıyorsa niye kalkıp buraya kadar geldin ki?”

“Arkadaşımın adı yazıyordu dedim ya. Arayıp gece kız arkadaşında kalacağını söyledi bana. Zarftan ve paketten bahsedince aç dedi. Açıp okudum. Gece boyu yalnız olma git, dedi. Güzel bir fikir gibi geldi o an.”

“Aman ne fikir!”

“Sen de buradasın ama kocandan gelen bir hediye öyle mi? Kocasıyla böyle oyunlar oynayan bir kadına benzemiyorsun pek.”

Öğrenci'nin alaycı gülüşü Şair'in öksürükleriyle bölündü. Sarsıla sarsıla öksürdükten sonra yere oturan gencin ağzının kenarındaki kanı gören diğerleri ne yapacaklarını şaşırdılar.

“Hasta falan mısın sen oğlum?” dedi kadın.

“Hasta mı? Yok, değilim. Üşüttüm belki soğuktan.”

“Ağzının kenarında kan var.”

Bu kez de kadın kesik kesik öksürdü. Grup iyice korkmuştu ve bir süre sessiz kaldılar. Sessizliği bozan ard arda gelen öksürükler ve bunlara dayanamayan Öğrenci oldu.

“Panzehir diye koyduğu şişe... Asıl zehir o olmasın?”

“Ne diyorsun be?”

“Düşünüyorum ihtiyar. Bu adam hepimize zehirlendiniz diye not gönderdi ve panzehir için dedi.”

“Sana değil ama!”

“Bir dakika beyefendi izin verin de konuşsun çocuk.”

“Hepimizi,” ters ters Patron’a baktıktan sonra düzeltti. “Yani sizi ve arkadaşımı, aynı yerde yakalayıp zehirlenmiş olması çok zor. Hem düşünsenize çok akıllıca değil mi, panzehir içiyor olacaksınız ama zehirleneceksiniz.”

“Nasıl da hoşuna gitti!”

“Hayır ihtiyar, hoşuma giden bir şey yok, sadece durumu değerlendirmeye çalışıyorum. Kafanı çalıştırsana biraz. Aramızda düşmanı olabilecek kişi sensin. Ölmesi istenecek de bir sen varsın bence. Seni, bir komşunu ve yanında çalışan çocuğu nasıl aynı tuzağa düşürdüler onu anlamaya çalış.”

“Sen nereden biliyorsun komşu olduğumuzu ya da bunun benim yanımda çalıştığını,” diyerek Öğrenci’nin boğazına sarıldı Patron. Çocuk iri yarı bu adamın gücüyle yere kapaklandı. Adam altına aldığı gencin boğazını var gücüyle sıkarken, Ev Hanımı duruma daha fazla dayanamayıp adamın üzerine atlayıverdi. Ancak adam onu da bir hamlede kenara itti. Kadın çığlık çığlığa bağırarak kapıya doğru koşuyordu ki bir şangırtının ardından gelen iniltiyle olduğu yerde dondu. Arkasını dönüp baktığında Patronun kanlar içinde yerde kıvrandığını ve az önce ölmek üzere olan Öğrenci’nin de ona yardım etmeye çalıştığını gördü. Bir an için gözleri Şair’i aradı ve kısa sürede buldu. Garson Şair, elinde kırık bir içki şişesiyle yere oturmuş hem titriyor hem de ağlıyordu. Kadın bu sefer de “Neden? Neden yaptın böyle bir şey? Nasıl gideriz hastaneye? Ne olacak bu adama?” diye bağırmaya başladı. Yerde kıvranan adamın boynuna tampon yapan öğrenci cevapladı kadını.

“Ölecek! Yarası çok ağır. Yaşaması imkansız. Bize verilen zehir kan akışımızı hızlandırmış olmalı ya da bu titrek çocuk adamın damarını buldu bilmiyorum ama yaşamaz bu adam belli.”

“Titrek dediğin çocuk hayatını kurtardı.”

“Evet ama fazla sert oldu sanki. Boynundan saplamak gerekli miydi?”

Bu sırada hepsi fark etti ki Patron'un seyiren kolları artık hareketsizdi. Öğrenci adamın nefesini dinleyip nabzını yokladıktan sonra diğer ikisine baktı. Ve bir süre sessiz kaldılar. "Bence zehirlenmiş olsak şimdiye kadar daha çok belirti çıkmalıydı ortaya yani işin uzmanı değilim tabii ama eczacılık birinci sınıftayım ve zehirleri az çok biliyorum."

"Eczacılık mı? Zehirleniyoruz ve aramızda bir katil var, tesadüfe bak ki sen eczacısın!"

"Ne kastediyorsunuz siz hanımefendi? Ben zehirlemiş olsam aptal gibi ifşa eder miyim kendimi? Söylemesem nereden bileceksiniz?"

"Tartışmayı kesin artık. Patron'un üzerini örtmeliyiz. Etrafta bir şeyler gören var mı?"

"Sokak lambalarının ışığından başka ışık yok mudur bu izbe yerde? Etrafı doğru dürüst göremiyoruz ki. Benim arabamda battaniye vardı," derken Şair çocuğa baktı kadın. "Anahtarı ver ben giderim. Şimdi benim gibi bir katille aynı yerde durmak istemezsin sen!"

Kadın itiraz edemeyecek kadar haklı buldu Öğrenci' yi ve anahtarını uzatırken çocuğun yüzüne bakmadan torpidoya bakmasını söyledi.

Öteki çıkar çıkmaz kalanlar birbirine yaklaştı ve kadın konuşmaya başladı.

"Bak söylüyorum, bu çocuğu gözüm tutmadı. Neredeyse aynı sokaktayız ama hiç görmedim ben bunu. Şimdi birden çıkıyor ortaya. Hem onun adı yazmıyormuş zarfta öyle dedi. Çok soğukkanlı değil mi?"

Sendeledi ve ayağını hafifçe burktu kadın. Şair çevik bir hareketle kadını belinden yakaladı ve ona destek verip oturabileceği bir yere kadar yürüttü. Kadın oturup ayağını ovarken konuşmaya devam etti.

“Ah! Ayaklarım tutmuyor artık. Baksana bileğim de çok acıyor ve fazlasıyla halsizim. Sence zehirlendik mi gerçekten?”

“Biraz dinlenin.”

Kadın bir an olduğu yerde sıçradı: “Ne var? Ne oldu?”

“Hiç... yani ... hiç işte... ürperdim. Fikrini sormuştum?”

“Fikrimi mi? Bilmiyorum. Az önce patronumu öldürdüm ve bunu yapma sebebim olan adam çok rahat bir şekilde kalkıp beni suçladı. Onu benim de gözüm tutmadı hanımefendi. Hem endişelenmeyin diye söylemedim ama arka cebinde bıçak görmüştüm. Daha ilk anda, fabrikaya girmeden gördüm ama bir şey söylemek istemedim. Korkuy...”

“Seni kaltak!”

Öğrenci dış kapıdan koşarak geliyor bir yandan da küfürler savuruyordu.

“Sen yaptın! Bizi zehirledin! Şimdi de burada garip bir iş çeviriyorsun ki birbirimizi öldürelim.”

“Saçmalama ne söylüyorsun sen?”

“Arabanın arka camında bunu buldum.

Elinde yuvarlak bir yapışkanlı kağıt sallıyordu. Kağıdın büyük kısmı yırtık olduğundan tam okunamıyordu ama üniversite girişlerinde yapıştırılan kağıtlara benziyordu.

“O da ne öyle?” diye sordu şair ve hızla Öğrencinin yanına geldi.

“Bu okulumuzun laboratuvarına girişlerde yapıştırılan bir kağıt ve bil bakalım bu bölümde neler vardır? Tabii ki zehirler!”

“Saçmalama bir laboratuvara girdi diye kadını katil mi ilan edeceksin?”

“Oraya hiç gitmedim!”

“Bak işte, bir de yalan söylüyor!”

“Sen... Sen katilsin asıl ve beni suçlu göstermeye çalışıyorsun!”

“Tam bir klişe! Kadın katillerin bir numaralı silahı zehirler ve tabii iki numara da kendileri adına cinayet işleyecek erkekler!”

Bu sözlerden sonra Öğrenci'nin önünde durarak onun kadına yaklaşmasını engellemeye çalışan Şair hızla dönüp kadına baktı. Söylenenler ona da mantıklı gelmiş gibi başını hayal kırıklığıyla salladı ve Öğrenci'nin önünden çekildi. Böylece önü açılan genç hiddele bağırarak kadına yürümeye başladı.

“Hemen konuş sapık karı ne verdin bi...”

Kulaklarını çınlatan bir patlama sesi duyuldu ve Öğrenci kan içinde yere düştü. Midesini tutuyor ve yuvalarından fırlayacak gibi açılmış gözleriyle kadına bakıyordu. Kadın, Şair'e döndü: “İnan... İnan mecburdum. Bak ben yapmadım. Yani zehir yok... ben bilmem... silah buradaydı. Elimin orada... Oturunca buldum ama söyleyemedim sana. İnanıyor musun?”

Kadın ayağa kalmış, yerde cansız yatan Öğrencinin üzerine kapanmış Şair'e doğru ilerliyordu.

“Yemin ederim istemedim. Ama o yapmış olmalı. Bak ben hiç üniversiteye, labarotuvara falan gitmedim. O uydurdu. Beni suçlu çıkarmak...”

Fabrika kahkahalarla inledi. Titrek şair hem gülüyor hem de önceki ezik duruşunun aksi bir kendine güvenle kadının taklidini yaparak doğruluyordu.

“Ben değildim. Dim dim dim. İnan an an an hiç böyle güleceğimi düşünmemiştim hanımefendi sen de buna inan.”

Kadın elindeki silahı bu sefer iki eliyle kavradı ve Şair'e doğrulttu.

“Sakın yaklaşma!”

“Merak etme yaklaşmıyorum. Ve emin ol sana inanıyorum. Sen değildin, çünkü her şeyi hazırlayan bendim.”

Kadının gözyaşları görüşünü engelliyordu. Aslında bu engel olmasa bile karşısında duran bu adamın az önceki tatlı genç adam olduğuna inanmak güç olacaktı.

“Neden?”

“Nedeni çok açık değil mi?”

Patron'un yanına gidip onu ayağıyla dürttü.

“Bu şerefsiz beni her gün yüzlerce mahallelinin önünde eziyordu. Alaylar, itip kakmalar ve tabii küfürler... İşin tuhafı senin de aralarında bulunduğun dükkanımızın düzenli müşterileri, yani mahalle sakinlerimiz, sanki bana yapılan haksızlığı görmüyor gibi bu yavaşakla tatlı tatlı muhabbet edip ona saygı duyuyordu.”

Kadın gözyaşlarını koluna silerken dış kapıya doğru koşarsa bu delinin eline düşeceğini bildiğinden başka bir kaçış yolu arıyordu gözleriyle.

“Aslında fabrikanın çıkış yollarını kapattım. Tek giriş-çıkış bu kapıdan.”

“Ben ne yaptım sana? Kendin söylüyorsun işte bütün mahalle sessiz kaldı diye. Niye beni seçtin peki?”

“Gerçekten hatırlamıyorsun değil mi? Dur bakalım önce şu uyanığa gelelim.”

Şimdi de Öğrenci'nin yanına diz çökmüştü ve kafasını cesede yaklaştırıp avını yiyen bir kurt gibi poz verdi. Yerdeyken gözlerini olabildiğince kaldırıp suratındaki acımasız gülüşle

kadına baktığında, kadın baştan ayağa titrediğini hissetti. Aniden zıplayarak ayağa kalktı Şair.

“Aslında kurbanımız bu değildi, çok sevgili arkadaşıydı ki eczacılık okuyan da o arkadaşıdır.” Bu bilgi kadını biraz olsun şaşırtmadı. Bir gecede yaşadığı onca şeyi düşününce sebepsiz yere yalan söylemiş olan genç bir çocuk şaşırtıcı gelmiyordu.

“Her zaman yaptığı gibi arkadaşının kimliğini kullanarak üstünlük sağlamak istedi o kadar. Bunun kendini beğenmiş arkadaşı benim elimden bir şey aldı.”

Bir süre sessizlik oldu.

“Hayatımdaki tek güzel şey şiir yazmak ve şiirlerimi yıllardır kimseye okutmamıştım. Kahve içmeye gelen o kızla tanışana kadar tabii. Sizin gibi kör değildi. Şu yavşağın bana küfür ettiğini duymuş bir gün.”

Dönüp Patron’un cesedine tükürdü.

“Gelip şikayet kağıdı istedi ve dilekçe yazdı. Gerçi o dilekçe için akşam bir iki tekme yedim ama hiç önemi yoktu. Kızın bir dahaki gelişine kadar onlarca şiir yazdım. Her gün birkaç şiir yazıp koydum cebime. Ve bir hafta sonra yeniden geldi. Ona şiirleri verdim. Teşekkür ettim. Çok sevindi. Hatta bir şiiri açıp okudu. Nasıl yetenekli olduğumdan, okula gidebileceğimden, iyi bir yazar olabileceğimden bahsedip durdu.”

Arkasını dönüp kapıya yürürken bir dakikalığına konuşmadı. Sonra aniden kadına dönüp daha yüksek sesle devam etti.

“Bir daha gelmedi. Aylarca bekledim gelmedi. Okulunun önünde bekledim. Görmeyi umdum. Bu uyanığın arkadaşıyla gördüm sonunda. Belki eski, belki yeni bir ilişki. Kalbim söküldü. Ciğerlerimi fareler kemirdi. Ölmek istedim. Uzun zaman takip ettim onu. Evini annesini arkadaşlarını bile takip ettim. Ve

bir gün annesinin yanında seni gördüm. Tanıdık bir yüz olunca ufacık bir umut doldu içime. Belki seni aracı koyardım. Ne de olsa kahve içmeye sık geliyordun, bana aşınaydın. Sizi takip ettim. Hatta çok yakın durdum ki beni görür, selamlaşır ve belki anneye tanıştıtırırsın diye. Sonra bir ara senin anneye kahve dükkanına gitme teklifini duydum. İyice mutlu oldum. Birlikte yürüyordunuz ki anne benim kızına verdiğim şiirleri ve sonrasında kızın erkek arkadaşıyla yaptığı tartışmayı anlattı sana. Aslında o da bizim dükkana gelip beni görmek istiyordu. Şiir yazan adamları, bir şeyleri yasaklayan adamlara tercih ettiğini söyledi sana. İçim umut doldu. Koşup arkadan sarılacaktım neredeyse ikinizi de. Ama sen konuşmaya başladın uğursuz sesinle. Beni tanıdığını, ezik ve tuhaf bir tipe benzediğimi, kim bilir kaç kıza şiir veriyor olabileceğimi anlattın durdun. Sonra üniversitedeki çocukla benim bir olmayacağımı, aptallığımla iş verenimi bile bezdirdiğimi ve en iyisinin kızın aklını hiç karıştırmamak olduğunu söyledin. Mutsuz ev kadınından ilişki dersleri! Aslında o dakika boğazına sarılmalıydım ama şoku atlatmayı bekledim. Ölü hayatıma renk katacak bir uğraş bulmuş olabilirdim. Seni ve hayatımın içine sıçan diğer iki kişiyi cezalandırmak için, anneye konuştuğun günü, yeni yıl arifesini seçtim ve bir yılımı sizi takip edip bugünü hayal ederek geçirdim. Şu dallama piyangodan çıktı, asıl hedefi ıskalattı bana. Ama o it, en yakın arkadaşının acısını bir süre çeksin bakalım. Belki sonra ona da bir yılbaşı partisi düzenlerim ha, ne dersin?"

"Bak bu işten kurtulamazsın. Herkes bilecek senin yaptığını. Hem o zaman ne yapacaksın. Hayatın hapislerde çürüyecek."

"O kadar emin olma!"

Yine aniden kahkahalara boğuldu ve aynı hızla ciddileşti.

"Sen, kocası tarafından şehrin yarısıyla aldatılmış zavallı kadın. Bu genç, yakışıklı komşu çocuğuyla bir gece geçirip kocandan intikam almak istedin. Fantezi yaptınız ve ona bir

kutu gönderdin. Burada gece yarısı buluşmak için sözleştiniz. Tam mercimek fırındayken şu yaşlı zampara ortaya çıktı. Onun mülkünde yapılan bir parti vardı ve o da payına düşeni alacaktı ama siz karşı çıktınız. Çocuğun boğazına yapıştı. Sen çaresizce genç aşığını kurtarmak istedin ve adamı öldürdün. Ama genç aşık çok korktu. Kendisinin suçlanacağını düşünüp sana bağıırıp çağırmaya başladı.”

Kadın artık ağlamıyordu ama yine de karşısında konuşan çocuğu zar zor görüyordu. Olduğu yerde çömeldi. Silahı doğrultmak artık çok güçlü.

“Kötüleştin mi tatlım? Bütün sıradan kötüler gibi son sözü uzattığımı düşünüyor olmalısın ama benim bunu yapmak için haklı sebeplerim var. Aslında inkar etmeyeyim şu güzel planı sana anlatmak zevk veriyor ama beklerken zaman öldürmek asıl mevzu aslında. Ha, sen neyi bekliyoruz dersin onu da söyleyeyim, ölümünü bekliyoruz tabii ki. Düşününce içim bir hoş oluyor. Üçünüze de son hediye ben vermiş oldum. Aslında dört hediye hazırladım ve tıpkı sizinkileri sunduğum gibi kendime de hediymi sundum. İhtimal çok düşük olsa da işler kötüye giderse, kendime de bir son hediye vermiş olmak istedim. Tabii sizinkiler gibi zarflar ve zehir şişeleri yoktu benimkinde. Fotoğraflar vardı. Sizin benden çaldığınız kızın fotoğrafları!”

Yine nefret ve alay içeren garip bir gülüş patlattıktan sonra devam etti.

“Şu şişedeki zehri hatırlıyorsun değil mi? Aslında şişelerde zehir yoktu. Ben öksürmeye başlayınca hepiniz psikolojik olarak bir süre öksürdünüz o kadar. Aslında yanlış söyledim, senin şişen zehirliydi. Ama tatlım senin öksürüğün de bu zehirle alakalı değildi.”

Kadın yenilgiyi kabul etmeyi reddediyor, ayağa kalkmayı deniyor ve etrafında bir çıkış bulabilmek için gözlerini zorluyordu.

“Yeterli miktarda Risin’le bu sabahı görmeyecek oluşunu garantiledim.”

Kadın var gücüyle silahı doğrulttu ve kararan gözleri elverdiğince nişan aldı.

“Bu silahı hesaplamadın ama.”

Diyerek tetiğe bastı. Küçük bir çıkırtıdan başka hiç ses çıkmadı. Birkaç saniye sonra kısık bir kahkaha geldi.

“Aslında artık şu zıkkım etkisini gösterse de gitsek çünkü işin keyfi azalmaya başladı. Bu işin zevki biraz daha zeki biriyle ne güzel çıkardı ama... Yahu seni oraya otutturan bendim ve o silahın orada olduğunu biliyordum çünkü onu ben koydum. Ah be canım, keşke ikinci bir mermiyi koyacak kadar aptal olsaydım değil mi?”

Kadın artık silahı tutamıyordu. Aslında ellerini kollarına da tutmakta zorluk çekiyordu. Direnmekten vazgeçip vücudunu serbest bıraktı ve kusmaya başladı.

“Aman ne güzel. Sevgilini vurduktan sonra öyle bir şoka girdin ki oraya oturup kusmaya başladın. Sonra da...

Patronu öldürdüğü cam parçayı alıp kadının yanına geldi. Çömelip onun kusmasını bekledi. Kadın sakinleşince onun bir eline cam parçayı tutuşturdu. Kadın biraz çırpırsa da olacakları engelleyecek kadar direnmesi mümkün olmadı. Şair, kadına kendi bileğini kestirirken konuşmaya devam etti.

“İşte böylece, aşığını ve sapık bir adamı öldürdükten sonra intihar ettin,” dedikten sonra kadının alnına ufak bir öpücük kondurdu ve uzaklaşırken bağırdı.

“Ben mi? Bütün gece evdeydim. Karşı komşum pencereden bakmıştır ve mutlaka televizyon başında uyuklayan karaltımı görmüştür. Her yılbaşı olduğu gibi yani.”

Arkasını dönüp önce kan kaybederek ölen kadına, sonra da iki

iri yar1 adama bakt1. Seyircisini selamlayan bir tiyatro oyuncusu gibi reverans yapt1.

C.K.Vasiliev. Detektiv proza